

УДК 378:351

Воробйова Оксана

ORCID iD 0000-0002-7064-4341

e-mail: oksana.vorobyova@gmail.com

ДЕРЖАВНЕ УПРАВЛІННЯ ВИЩОЮ ОСВІТОЮ У США КРІЗЬ ПРИЗМУ АКРЕДИТАЦІЇ

[doi.org/10.33269/2618-0065-2022-1\(11\)-28-41](https://doi.org/10.33269/2618-0065-2022-1(11)-28-41)

Анотація. Метою даної статті є аналіз державного управління вищою освітою у США через призму процесу акредитації. Розвиток сучасного суспільства спонукає до того, що галузь вищої освіти є пріоритетною у національній стратегії розвитку, адже її діяльність спрямована на підготовку спеціалістів нового формату, тому питання управління вищою освітою залишається актуальним, а процес акредитації є підтвердження якості підготовки в університеті та гармонізації національних освітніх систем. Основою реалізації дослідницької мети є використання таких методів, як аналіз (проаналізовано основні засади процесу акредитації у США), синтез (визначено практико-прикладні аспекти реалізації системи державного управління у галузі вищої освіти щодо забезпечення якості), узагальнення (визначено особливості державного управління у США вищою освітою у контексті акредитації) тощо. Визначено, що роль Міністерства освіти США (US Department of Education) щодо процесу акредитації університетів полягає у здійсненні нагляду за виданими федеральними органами акредитаційними документами, несе відповідальність за акредитаційні агенції, є гарантом додержання стандартів з акредитації, періодичне оприлюднення списку національних агенцій з акредитації. Констатовано основні акредитаційні заходи: стандарти; самостійне вивчення; оцінка на місці; рішення та оприлюднення; моніторинг; переоцінка. Ідентифіковано основні підходи щодо покращення політики акредитації, а саме: підвищення відповідності як стандарту; відновлення регуляторної координації; підвищення академічної та кар'єрної мобільності; забезпечення інноваційної освітньої практики; захист інституційної автономії; оцінювання за загальними показниками; оптимізація процесів визнання акредитатора; заохочення акредитаторів до підтримки інноваційних практик. На основі аналізу досвіду США щодо державного управління вищою освітою у контексті акредитації можна сформулювати такі пропозиції щодо вдосконалення цієї діяльності в Україні: при розробленні та оцінюванні освітніх програм акредитація має здійснюватися незалежними агенціями з акредитації, що на державному рівні затверджуються найвищим органом виконавчої влади у цій сфері; органи державного управління мають зосередити свою увагу на розробленні державної політики у сфері вищої освіти, перманентному контролю щодо її реалізації, контроль за акредитаційним агенціями; використовуючи досвід США, слід удосконалити механізм, порядок та процедуру проведення акредитації освітніх програм.

Серед перспективних напрямів дослідження проблеми державного управління вищою освітою в США слід вказати управління у сфері електронного навчання та розвитку віртуальних освітніх ресурсів.

Ключові слова: державне управління, державне управління вищою освітою, управління вищою освітою, державне управління вищою освітою у США, вища освіта, акредитація.

Постановка проблеми. Сучасні тенденції світового розвитку, а саме: перехід до інформаційного суспільства та суспільства, що засноване на знаннях; динамічний розвиток глобальної економіки; скорочення сфери застосування некваліфікованої й малокваліфікованої праці; структурні зміни у сфері зайнятості, що визначають потребу в безперервному підвищенні кваліфікації та перепідготовці працівників, потребує послідовних та якісних змін. Адже сфера вищої освіти є пріоритетною у національній стратегії розвитку, бо її діяльність спрямована на підготовку спеціалістів нового формату, які здатні працювати у новому суспільстві. Саме тому питання державного управління вищою освітою залишається актуальним протягом останніх років, адже предметом акредитаційної експертизи є підтвердження якості підготовки у ЗВО та гармонізація національних освітніх систем, формування культури якості вищої освіти на національному та міжнародному рівнях. Зважаючи на те, що процес акредитації є основним механізмом забезпечення якості вищої освіти у США та значним ресурсом для її підтримки в актуальному стані, є доцільним звернути дослідницьку увагу саме на питання державного управління вищою освітою у США у контексті акредитаційних процесів.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. У сучасному науковому доробку важливими є напрацювання різних аспектів і факторів державного управління вищою освітою та пов'язані з дослідженням системи вищої освіти США, зокрема: проблеми становлення й розвитку вищої освіти в США розглядає Ж. Таланова [1; 2]; організаційні засади управління вищою освітою США досліджує В. Луговий і О. Слюсаренко [3; 4; 5; 6]. Вагомий внесок у дослідження теоретичних проблем щодо управління освітою в контексті забезпечення якості освіти зробили авторські колективи [7].

Різноманітні аспекти проблеми державного управління вищою освітою та процесу акредитації університетів є

предметом досліджень низки зарубіжних науковців: вивченню процесу впливу державного управління та його ролі у вищій освіті присвячено роботи Doogwar V., Meraj Q. F., Hassan M., які зазначають, що «значний прогрес у просторі вищої освіти здійснено шляхом комплексного управління закладами вищої освіти» [8], Hinteа С. Е. розглядає процес реформування державного управління вищою освітою в контексті реформи державного управління [9]. Braga A. досліджує питання державного управління у вищій освіті США та стверджує, що «державне управління може знайти місце в соціальних науках, розвиваючи більшу відкритість і процес перехресного поєднання з іншими гуманітарними дисциплінами» [10]; проблематику процесу акредитації досліджують Hodges D. Z. [8] та Shellenbarger T. [12]; питання дослідження теорії та практики професійної акредитації є у полі зору групи вчених Ferns S. J., Rowe A. D., Zegwaard K. E. [13]; оцінювання та акредитацію освітніх програм розглядає Ervin S. M. [14] і Badhwar R. [15]. Тому досить актуальним є вивчення міжнародного досвіду щодо державного управління у закладах вищої освіти США через призму процесу акредитації.

Метою статті є розкриття засад державного управління вищою освітою США через призму акредитації.

Методи дослідження. Основою реалізації дослідницької мети є використання таких методів, як аналіз (проаналізовано основні засади процесу акредитації у США), синтез (визначено практико-прикладні аспекти реалізації системи державного управління у галузі вищої освіти щодо забезпечення якості), узагальнення (визначено особливості державного управління у США вищою освітою щодо забезпечення якості через призму акредитації). Застосування комплексного підходу до дослідження порушеної проблематики дало змогу виявити характерні особливості предмета, сформулювати відповідні висновки, запропонувати перспективні шляхи подальших наукових пошуків.

Виклад основного матеріалу. У Сполучених Штатах Америки закладам вищої освіти дозволено діяти зі значним рівнем незалежності та автономності. Сполучені Штати не мають централізованого федерального органу, який здійснює

контроль за якістю закладів вищої освіти, однак встановлює своєрідні рамки й критерії, за якими вона може оцінюватися. Тому американські освітні установи можуть значною мірою різнитися за характером та якістю своїх освітніх програм. Для забезпечення базового рівня якості практика акредитації виникла в США як засіб проведення неурядової, колективної оцінки діяльності навчальних закладів та якості освітніх програм. У 1965 р. Конгрес розширив роль акредитаторів, доручивши їм забезпечувати академічну якість навчальних закладів, у яких федеральні фонди студентської допомоги можуть бути використані за умови контролю з боку федерального уряду через процес їхнього визнання. Приватні освітні асоціації регіонального або національного масштабу затвердили певні критерії, спрямовані на відображення якості освітньої програми, і розробили процедури оцінювання інституцій або програм, щоб мати змогу визначити, чи працюють вони відповідно до базового рівня якості. Хоча акредитатори оприлюднюють стандарти для забезпечення інституційної якості, вони не мають повноважень щодо правового контролю над навчальними закладами або освітніми програмами [16].

Роль Міністерства освіти США (US Department of Education) (далі – Міністерство) щодо процесу акредитації університетів полягає у здійсненні нагляду за виданими федеральними органами акредитаційними документами. Адже Міністерство несе відповідальність за акредитаційні агенції та є гарантом додержання ними стандартів з акредитації. До його обов'язків також входить періодичне оприлюднення списку національних агенцій з акредитації. Слід зауважити, що агенції з акредитації, які проводять свою діяльність поза межами США, урядом країни не визнаються, не контролюються Міністерством та не включаються до національної бази таких органів. До здійснення процесу акредитації у США залучаються федеральні та державні установи, а також представники неурядових установ.

Агенції з акредитації подають до Міністерства інформацію про акредитацію, яка оприлюднюється у «Базі даних акредитованих закладів вищої освіти та програм», яка є загальнодоступною. Також дані про акредитацію поширюються

на платформі «Коледж-Навігатор», де розміщується вся інформація про заклади вищої освіти в країні.

Таким чином, до основних функцій процесу акредитації можна віднести: оцінювання якості освітніх програм навчального закладу; стимулювання процесів постійного підвищення якості; підтримування процесу самооцінювання закладу; визначення критеріїв щодо якості. До основних акредитаційних заходів належать:

– стандарти. Акредитатор спільно з навчальними закладами та / або фахівцями, відповідальними за розроблення освітніх програм, встановлює відповідні стандарти якості;

– самостійне вивчення. Установа або фахівці, відповідальні за розроблення програми, що хочуть отримати акредитацію, готують поглиблений звіт про самооцінювання, згідно з яким вимірюється їх ефективність відповідно до стандартів, встановлених акредитатором;

– оцінка на місці. Група, обрана акредитатором, перевіряє установу або програму на місці, щоб визначити, чи відповідає заявник встановленим стандартам;

– рішення та оприлюднення. Після того, як акредитатор переконається, що заявник відповідає визначеним стандартам, він надає установі чи програмі статус акредитованої або попередньо акредитованої та вносить їх до офіційного списку акредитованих установ чи програм;

– моніторинг. Акредитатор здійснює моніторинг кожної акредитованої установи або програми протягом усього періоду чинності акредитації, щоб пересвідчитись, що вона продовжує відповідати визначеним стандартам якості;

– повторне оцінювання. Акредитатор періодично проводить оцінювання кожної установи або програми для підтвердження відповідності вимогам акредитації та наданого статусу [16].

З метою здійснення нагляду щодо процедури акредитації у структурі управління післядипломної освіти створено Акредитаційну групу. Її діяльність спрямована на перманентний перегляд стандартів, політики та процедурних питань у межах відповідальності Міністерства; керування процесом, за яким акредитатори та державні установи затверджують результати

акредитації; координацію діяльності Міністерства та акредитаційних агенцій; надання консультаційних та інформаційних послуг щодо акредитації; адміністративну підтримку Національного консультативного комітету [17].

Існує два основних види акредитації – інституційна та спеціалізована (програмна) акредитація. Інституційна акредитація поширюється на всю установу, вказуючи на те, що кожен з її структурних підрозділів сприяє досягненню цілей всієї установи. Регіональні та національні акредитатори мають повноваження проводити інституційну акредитацію. Спеціалізована або програмна акредитація зазвичай застосовується до програм, департаментів або шкіл, які є частиною установи. Серед акредитованих підрозділів може бути коледж чи школа в університеті, навчальний план дисципліни. Діяльність більшості спеціалізованих або програмних акредитаторів пов'язана в першу чергу з підрозділами у закладі вищої освіти, попередньо акредитованому одним з регіональних або національних акредитаторів.

Розглянемо приклади Інституційних агенцій з акредитації та конкретизуємо сфери їх діяльності.

Рада з акредитації безперервної освіти і підготовки кадрів. Сфера діяльності: акредитація на всій території Сполучених Штатів закладів вищої освіти, які пропонують безперервну освіту та професійні програми, за результатами опанування яких видаються сертифікати або професійні дипломи; також існує опція щодо програм дистанційного навчання.

Рада з питань професійної освіти. Сфера діяльності: акредитація та попередня акредитація («статус кандидатів») у Сполучених Штатах професійних навчальних закладів післядипломної освіти, які пропонують програми бездипломного та прикладного ступеня асоційованого навчання у спеціальних галузях професійної діяльності та технічної освіти, включаючи установи, які пропонують програми дистанційного навчання.

Комісія з акредитації дистанційного навчання. Сфера діяльності: акредитація закладів вищої освіти у Сполучених Штатах, які пропонують ступеневі програми вищої освіти, переважно методом дистанційного або заочного навчання, включаючи професійній докторський ступінь, у тому числі

установи, які спеціально сертифіковані відповідним агентством [18].

Інший тип – спеціалізовані (програмні) акредитаційні агенції, які розподіляються на декілька напрямів, зокрема: мистецтво; навчання та освіта; право; громадські та соціальні послуги; персональний догляд та послуги. Розглянемо деякі з них.

Навчання та освіта. Рада з акредитації викладачів Монтессорі. Сфера діяльності: акредитація навчальних закладів і програм для викладачів за системою Монтессорі по всій території Сполучених Штатів, включаючи ті, що пропонуються для опанування за допомогою дистанційного навчання.

Право. Американська асоціація адвокатів, Рада Секції з питань юридичної освіти та адвокатури. Сфера діяльності: акредитація на всій території Сполучених Штатів програм юридичної освіти, в результаті опанування якої особа здобуває перший професійний ступінь у галузі права.

Громадські та соціальні послуги. Асоціація з питань духовної вищої освіти, Комісія з акредитації. Сфера діяльності: акредитація та попередня акредитація («кандидат на акредитацію»), на рівні закладів вищої освіти, установ духовної вищої освіти в Сполучених Штатах, які пропонують традиційні навчальні програми та освітні курси у формі дистанційного навчання [19].

Відтак, акредитація є основним механізмом забезпечення якості вищої освіти у США та значним ресурсом для її підтримки в актуальному стані й перманентного підвищення.

Оцінивши процедуру процесу акредитації, що запроваджена у США, можна пропонувати її за приклад іншим країнам, проте нині американці виступають за проведення реформування у цій сфері. Враховуючи важливість використання інформації щодо акредитації, існує суттєва потреба підвищити її точність та корисність. З цією метою А. Keiser пропонує низку заходів, зокрема:

– «поновлення «суттєвого дотримання вимог» як стандарту для загального визнання;

– відновлення регуляторної координації шляхом більш чіткого визначення ролей та обов'язків акредитаторів, держави та

Міністерства щодо питань, які стосуються нагляду за діяльністю закладів вищої освіти;

–підвищення академічної та кар’єрної мобільності шляхом покращення комунікації між установою, що акредитується, та агенцією, що здійснює цю процедуру;

–забезпечення більшої гнучкості для установ щодо залучення ресурсів до інноваційної освітньої практики та задоволення місцевих або національних потреб;

–захист інституційної автономії, повага до місій закладів вищої освіти;

–оцінювання установ за загальними показниками;

–перегляд вимог щодо «суттєвих змін» з метою забезпечення більшої гнучкості задля впровадження інновацій та реагування на потреби студентів і роботодавців, зберігаючи при цьому функцію нагляду за акредиторами у складних випадках або за умови настання підвищених ризиків змін у місії чи програмній сумісності;

–оптимізація та уточнення процесів визнання акредитатора галузевою установою, яка формує й реалізує державну політику у сфері освіти;

–заохочення акредитаторів до підтримки інноваційних практик, надання обмеженої акредитації експериментальним педагогам (особам, які наймаються на роботу з випробувальним терміном) та інше» [20].

Висновки та напрями подальших досліджень. За результатами дослідження можна зробити висновки, що діяльність органів державного управління у США полягає у розробленні державної політики у сфері вищої освіти, контролі щодо її реалізації та забезпечення конституційних прав, здійсненні нагляду за виданими акредитаційним агенціям дозвільними документами та дотримання ними акредитаційних стандартів. Університетська автономія, активна співпраця закладів з громадськими та професійними об’єднаннями призводять до створення ефективних освітніх ініціатив, удосконалення якості освіти, покращення професійних компетентностей студентів і підвищення конкурентоздатності самих закладів вищої освіти і, як наслідок, усієї системи вищої освіти.

Визначено, що існує загальний підхід щодо процесу акредитації, а саме: дотримання певної періодичності щодо процедури самооцінювання; обов'язкове оцінювання чинних, нових та модернізованих освітніх програм; залучення зовнішніх експертів щодо проведення оцінювання; публічність результатів оцінювання. Також потрібно зазначити, що процес акредитації відбувається за стандартним алгоритмом, а саме: підготовка звіту про самооцінювання – детальне вивчення відповідності закладу стандартам і політиці акредитації; відвідування закладу представниками агенції та детальне вивчення звіту, підготовленого командою адміністраторів, відповідальних за дотримання стандартів, викладачів і практиків із спеціальним досвідом щодо виконання умов і положень стандартів з акредитації; остаточна перевірка та прийняття рішення про акредитацію радою або комісією акредитатора. До комісії, як правило, входять викладачі, представники громадськості та інші експерти. Здійснюється спеціальна підготовка оцінювачів освітніх програм у форматі електронного навчання. Констатовано, що акредитація освітньої діяльності закладів вищої освіти здійснюється незалежними агенціями з акредитації, які на державному рівні затверджуються найвищим органом виконавчої влади у цій сфері. Міністерство здійснює нагляд за федеральними органами з акредитації та несе відповідальність за акредитаційні агенції, є гарантом виконання ними стандартів з акредитації.

На основі аналізу досвіду США щодо державного управління вищою освітою у контексті акредитації можна сформулювати такі пропозиції щодо вдосконалення такої діяльності в Україні:

– при розробленні та оцінюванні освітніх програм акредитація має здійснюватися незалежними агенціями з акредитації, результати роботи яких на державному рівні мають затверджуватися найвищим органом виконавчої влади у цій сфері;

– органи державного управління мають зосередити свою увагу на розробленні державної політики у сфері вищої освіти, перманентному контролі щодо її реалізації, контролі за діяльністю акредитаційних агенцій;

– слід удосконалювати національний механізм, порядок та процедуру проведення акредитації освітніх програм, враховуючи при цьому кращі світові практики й здобутки у вказаній сфері.

Серед перспективних напрямів подальшого дослідження проблеми державного управління вищою освітою вважаємо за необхідне зосередити увагу на управлінні у сфері електронного навчання та розвитку віртуальних освітніх ресурсів.

Список використаних джерел

1. Механізми оцінювання якості вищої освіти в умовах євроінтеграції : монографія / О. Воробйова, М. Дебич, В. Луговий [та ін.]; за ред. В. Лугового, Ж. Таланової. URL : <https://doi.org/10.31874/978-617-7486-38-0-2020> (дата звернення 06.11.2021).
2. Теоретичні основи політики та механізмів забезпечення ефективності освітньої діяльності в університетах у контексті євроінтеграції: препринт (аналітичні матеріали) / О. Базелюк, Ю. Вітренко, О. Воробйова [та ін.]; за ред. Ж. Таланової. URL : <https://doi.org/10.31874/978-617-7644-54-4-2021> (дата звернення 05.11.2021).
3. Оцінювання якості вищої освіти в умовах євроінтеграції: методичні рекомендації / О. Воробйова, М. Дебич, В. Луговий [та ін.]. URL : https://ihed.org.ua/wp-content/uploads/2021/02/ocinka_yakosti_VO_v_umovah_evrointegrac_analit_IVO-2020-125p_avtors-kolektiv.pdf (дата звернення 11.11.2021).
4. Lugovyi V., Slyusarenko O., Talanova, Zh. Challenge of developing quality profile of higher education in Ukraine. *Education: Modern Discourses*. 2020. № 3. P. 57–77. URL : <https://doi.org/10.37472/2617-3107-2020-3-06> (дата звернення 12.01.2022).
5. Луговий В. І. Проблема освітньої якості в стратегії розвитку вищої освіти в Україні. *Вісник Національної академії педагогічних наук України*. 2020. 2 (2). URL : <https://doi.org/10.37472/2707-305X-2020-2-2-11-1> (дата звернення 05.11.2021).
6. Аналіз провідного вітчизняного та зарубіжного досвіду щодо оцінювання якості вищої освіти в умовах євроінтеграції : аналітичні матеріали у двох частинах / О. Воробйова, М. Дебич, І. Линьова [та ін.]; за ред. В. Лугового, Ж. Таланової. Київ : Прінтеко, 2020. 317 с. URL : https://ihed.org.ua/wp-content/uploads/2021/03/Analiz_ocinki_VO_v_umovah_internac_ch1-2_analit_IVO-2020-317p_avtors-kolektiv.pdf (дата звернення 20.11.2021).
7. Болонський процес в Україні 2005–2020: досягнення, виклики та перспективи : огляд. Київ, 2020. 34 с. URL : https://erasmusplus.org.ua/images/phocadownload/BolognaStudy_Ukraine2005_2020_NEO_ukr.pdf (дата звернення 05.11.2021).

8. Doorwar V., Meraj Q. F., Hassan M. Impact of Public Administration and Its Role in Higher Education. Proceedings of 10th International Conference on Digital Strategies for Organizational Success. 2019. URL : <https://ssrn.com/abstract=3308681> (дата звернення 20.01.2022).
9. Hinteа C. E. Four elements of successful reform. *Asia Pacific Journal of Public Administration*. 2020. № 42 (1). P. 9–11. URL : <https://doi.org/10.1080/23276665.2020.1741864> (дата звернення 20.01.2022).
10. Braga A. Is public administration struggling in higher education? Evidence from the United States scenario. *Teaching Public Administration*. 2020. № 38 (3). P. 284–294. URL : <https://doi.org/10.1177/0144739420908306> (дата звернення 20.01.2022).
11. Hodges D. Z. Integrity is the heart of the accreditation process. *The Reflective Leader*. 2022. № 23 (6). P. 6–7. URL : <https://doi.org/10.1002/dap.30990> (дата звернення 21.01.2022).
12. Shellenbarger T. Making choices with accreditation decisions. *Teaching and Learning in Nursing*. 2022. № 17 (1). P. 5–6. URL : <https://doi.org/10.1016/j.teln.2021.11.009> (дата звернення 21.01.2022).
13. Advances in Research, Theory and Practice in Work-Integrated Learning. Enhancing Employability for a Sustainable Future / ed. by Ferns S. J., Rowe A. D., Zegwaard K. E. London : Routledge, 2021. 298 p. URL : <https://doi.org/10.4324/9781003021049> (дата звернення 21.01.2022).
14. Ervin S. M. Program Evaluation and Accreditation. Keating’s Curriculum Development and Evaluation in Nursing Education / ed. by S. S. DeBoor. 2021. URL : <https://doi.org/10.1891/9780826186867.0014> (дата звернення 20.01.2022).
15. Badhwar R. Certification & Accreditation. The CISO’s Transformation. Springer, Cham, 2021. URL : https://doi.org/10.1007/978-3-030-81412-0_22 (дата звернення 20.01.2022).
16. Accreditation in the United States. URL : https://www2.ed.gov/admins/finaid/accred/accreditation_pg2.html (дата звернення 04.11.2021).
17. National Advisory Committee on Institutional Quality and Integrity (NACIQ). URL : <https://sites.ed.gov/naciq/> (дата звернення 04.11.2021).
18. National Recognition of State Approval Agencies by the U.S. Secretary of Education. URL : https://www2.ed.gov/admins/finaid/accred/accreditation_pg6.html#RegionalInstitutional (дата звернення 04.11.2021).

19. Criteria for the Recognition of State Agencies for Vocational Education. URL : https://www2.ed.gov/admins/finaid/accred/accreditation_pg7.html#NationalInstitutional (дата звернення 04.11.2021).
20. Keiser A. E. Report to the U.S. Secretary of Education: 2018 Accreditation Policy Recommendations on Regulatory Reform. URL : <https://sites.ed.gov/naciqi/files/2018/02/Regulatory-Reform-Recommendations-FINAL.pdf> (дата звернення 05.11.2021).

References

1. Vorobyova, O., Debych, M., Luhovyi, V. et al. (2020). Mekhanizmy otsiniuvannya yakosti vyshchoi osvity v umovakh yevrointehratsii : monohrafiia [Mechanisms of quality assurance of higher education in the context of European integration : monograph]. URL : <https://doi.org/10.31874/978-617-7486-38-0-2020> [in Ukrainian].
2. Bazeliuk, O., Vitrenko, Yu, Vorobyova, O. (2021). Teoretychni osnovy polityky ta mekhanizmiv zabezpechennia efektyvnosti osvitnoi diialnosti v universytetakh u konteksti yevrointehratsii : preprynt [Theoretical bases of policy and mechanisms for ensuring the effectiveness of educational activities in universities in the context of European integration : preprint]. URL : <https://doi.org/10.31874/978-617-7644-54-4-2021> [in Ukrainian].
3. Vorobyova, O., Debych, M., Luhovyi, V. et al. (2020). Otsiniuvannya yakosti vyshchoi osvity v umovakh yevrointehratsii: metodychni rekomendatsii [Assessing the quality of higher education under conditions of European integration: guidelines]. URL : https://ihed.org.ua/wp-content/uploads/2021/02/ocinka_yakosti_VO_v_umovah_evrointegrac_analit_IVO-2020-125p_avtors-kolektiv.pdf.
4. Lugovyi, V., Slyusarenko, O. & Talanova, Zh. (2020). Challenge of developing quality profile of higher education in Ukraine. *Education: Modern Discourses*, 3, 57–77. URL : <https://doi.org/10.37472/2617-3107-2020-3-06>.
5. Luhovyi, V. (2020). Problema osvitnoi yakosti v stratehii rozvytku vyshchoi osvity v Ukraini [The problem of educational quality in the strategy of higher education development in Ukraine]. *Visnyk Natsionalnoi akademii pedahohichnykh nauk Ukrainy*, 2 (2). URL : <https://doi.org/10.37472/2707-305X-2020-2-2-11-1> [in Ukrainian].
6. Vorobyova, O., Debych, M., Lyniova, I. et al. (2020). Analiz providnoho vitchyznianoho ta zarubizhnoho dosvidu shchodo otsiniuvannya yakosti vyshchoi osvity v umovakh yevrointehratsii : analitychni materialy [Analysis of the leading domestic and foreign experience in assessing the quality of higher education in the context of European integration : analytics]. Kyiv. URL : https://ihed.org.ua/wp-content/uploads/2021/03/Analiz_ocinki_VO_v_umovah_internac_ch1-2_analit_IVO-2020-317p_avtors-kolektiv.pdf [in Ukrainian].

7. Bolonskyi protses v Ukraini 2005-2020: dosiahnennia, vyklyky ta perspektyvy : ohliad (2020). [Bologna Process in Ukraine 2005-2020: Achievements, Challenges and Prospects : review]. Kyiv. URL : https://erasmusplus.org.ua/images/phocadownload/BolognaStudy_Ukraine2005_2020_NEO_ukr.pdf [in Ukrainian].

8. Doorwar, V., Meraj, Q. F., Hassan, M. (2019). Impact of Public Administration and Its Role in Higher Education. Proceedings of 10th International Conference on Digital Strategies for Organizational Success. URL : <https://ssrn.com/abstract=3308681>.

9. Hinteá, C. E. (2020). Four elements of successful reform. *Asia Pacific Journal of Public Administration*, 42 (1), 9–11. URL : <https://doi.org/10.1080/23276665.2020.1741864>.

10. Braga, A. (2020). Is public administration struggling in higher education? Evidence from the United States scenario. *Teaching Public Administration*, 38 (3), 284–294. URL : <https://doi.org/10.1177/0144739420908306>.

11. Hodges, D. Z. (2022). Integrity is the heart of the accreditation process. *The Reflective Leader*, 23 (6), 6–7. URL : <https://doi.org/10.1002/dap.30990>.

12. Shellenbarger, T. (2022). Making choices with accreditation decisions. *Teaching and Learning in Nursing*, 17 (1), 5–6. URL : <https://doi.org/10.1002/dap.30990>.

13. Ferns, S. J., Rowe, A. D. & Zegwaard, K. E. (eds.) (2022). Advances in Research, Theory and Practice in Work-Integrated Learning. Enhancing Employability for a Sustainable Future. London. URL : <https://doi.org/10.4324/9781003021049>.

14. Ervin, S. M. (2021). Program Evaluation and Accreditation. Keating's Curriculum Development and Evaluation in Nursing Education / DeBoor, S. S. (ed.). URL : <https://doi.org/10.1891/9780826186867.0014>.

15. Badhwar, R. (2021). Certification & Accreditation. The CISO's Transformation. URL : https://doi.org/10.1007/978-3-030-81412-0_22.

16. Accreditation in the United States. URL : https://www2.ed.gov/admins/finaid/accred/accreditation_pg2.html.

17. National Advisory Committee on Institutional Quality and Integrity (NACIQ). URL: <https://sites.ed.gov/naciq/>.

18. National Recognition of State Approval Agencies by the U.S. Secretary of Education. URL : https://www2.ed.gov/admins/finaid/accred/accreditation_pg6.html#RegionalInstitutional.

19. Criteria for the Recognition of State Agencies for Vocational Education. URL : https://www2.ed.gov/admins/finaid/accred/accreditation_pg7.html#NationalInstitutional.

20. Keiser A. E. Report to the U.S. Secretary of Education: 2018 Accreditation Policy Recommendations on Regulatory Reform. URL : <https://sites.ed.gov/naciq/files/2018/02/Regulatory-Reform-Recommendations-FINAL.pdf>.

PUBLIC ADMINISTRATION OF HIGHER EDUCATION IN THE USA THROUGH THE PRISM OF ACCREDITATION

Oksana Vorobyova

Abstract. The purpose of this article is to analyze the public administration of higher education in the United States through the prism of the accreditation process. The development of modern society encourages higher education to be a priority in the national development strategy, as its activities are aimed at training specialists in a new format, so the issue of higher education management remains relevant, and the accreditation process confirms the quality of university training and harmonization of national education systems. . The basis of the research goal is the use of such methods as logical, analysis (analyzed the basic principles of the accreditation process in the US), synthesis (identified practical and applied aspects of public administration in higher education for quality assurance), generalization (identified features of public administration in US higher education in the context of accreditation). It is determined that the role of the US Department of Education in the process of university accreditation is to oversee accreditation documents issued by federal authorities, be responsible for accreditation agencies, guarantee compliance with accreditation standards, and periodically publish a list of national accreditation agencies. The main accreditation measures are stated: standards; independent study; on-site assessment; decisions and promulgation; monitoring; reevaluation. The main approaches to improving accreditation policy have been identified, namely: increasing compliance as a standard; restoration of regulatory coordination; increase academic and career mobility; providing innovative educational practice; protection of institutional autonomy; evaluation of general indicators; optimization of accreditor recognition processes; encouraging accreditors to support innovative practices. Based on the analysis of United States experience in public administration of higher education in the context of accreditation, the following proposals can be formulated to improve such activities in Ukraine: in the development and evaluation of educational programs accreditation should be carried out by independent accreditation agencies public administration bodies should focus on the development of state policy in the field of higher education, permanent control over its implementation, and control over accreditation agencies; using the experience of the United States, to improve the mechanism, procedure and procedure for accreditation of educational programs. Among the promising areas of research on public administration of higher education in the United States should be noted the Department of e-learning and the development of virtual educational resources.

Key words: public administration, public administration of higher education, management of higher education, public administration of higher education in the USA, higher education, accreditation.